

Sécheresse et Pluie, Compagnie Ea Sola / Ea Sola

Context

Onder de naam *carte blanche* kregen de vier zojuist beschreven initiatieven een aparte context binnen het festival. Geen off-festival waar de deelnemers op eigen kosten aan deelnemen, maar toch een aparte categorie. 'Een beschermende cocon' noemt Frie Leysen het. Hebben deze initiatieven dan meer 'bescherming' nodig dan de andere produkties? Of is het een verdeckte manier om aan te geven dat ze zich met een financiële peulschil (300.000 Bfr. voor elk van de vier organisaties) moesten realiseren? Of een waarschuwing aan het adres van de toeschouwer, dat hij zich hier niet moet verwachten aan een 'gewone', afgewerkte produktie?

Maar wat is een 'gewone' produktie? In het festival stonden zeer uiteenlopende produkties naast elkaar: de zeer intimistische voordracht van *The Waste Land* door Fiona Shaw in een regie van Deborah Warner; het hoogtechnologisch spektakel *S/N#* van Dumb Type; Ea Sola's *Sécheresse et Pluie* dat uitgaat van een eeuwenoude populaire Vietnamese kunstvorm; het uitgepuurde, strak geënsceeneerde *La Dispute* van Compagnie Pitoiset; het anarchistische *De Mambo van de vriendschap tussen de Volkeren* van Veruschka & De Rode Muzen; choreografieën van Jan Fabre en van

'éminence grise' Trisha Brown; de eerste langspeelfilm van Franciska Lambrechts; het bevreemdende locatieproject *Yellow Flowers Under The Sky In The Homeland* van Xi Ju Che Jian; de zeer Westers getinte produkties van De Trust en van Jan Lauwers & Needcompany; de kleinschalige aanpak van Philippe Blasband; de erg ambitieuze produktie van Thierry Salmon.

Het mooi verzorgde en degelijke programmaboek helpt de geïnteresseerde toeschouwer al een heel eind op weg in het diverse aanbod. Hij kan zich min of meer een beeld vormen van de richting waarin elke produktie zich situeert. Zijn andere kijk- en levenservaringen helpen hem dan wel de voorstelling smaken en interpreteren. Bij de produkties van Ea Sola en van Xi Ju Che Jian lukte me dat echter niet. Ik kon wel genieten van wat ik zag en hoorde, maar op het niveau van de interpretatie was er een kortsluiting. Zeker de *Sécheresse et Pluie* van Ea Sola bezorgde me een gevoel van 'aapjes kijken'. Deze voorstelling wordt in het programmaboek voorgesteld als 'een produktie die de traditie verkent maar spreekt met een stem van nu.' Door gebrek aan vertrouwdheid met de Vietnamese cultuur kon ik traditie en hedendaagse stem niet van mekaar onderscheiden. Alvast op ambachtelijk ni-

veau was deze produktie prachtig, maar zonder verdere meerwaarde voor de toeschouwer verzeilen we toch wel heel snel in exotisme.

Door *Yellow Flowers Under The Sky In The Homeland* voelde ik me veel sterker aangesproken. Het contrast tussen de rustgevende beelden en geluiden en het gevoel van een latente dreiging, gepersonifieerd in een man die de boel zwijgend gadeslaat vanop de centraal achteraan gelegen trap, maakte grote indruk. Ik verliet de voorstelling met heel veel vragen, wat ik doorgaans prettig vind. Na een tijdje zie ik dan wel verbanden of kijk ik weer met andere ogen naar een voorstelling of naar een aspect van het leven. Nu was dat niet het geval. Wat was er te zien? Boeren, kokkinnen en arbeiders zijn de hele tijd in de weer. Eén boer wandelt rondjes met zijn koe. Wanneer hij voor het publiek passeert, vertelt hij stukken uit zijn levensverhaal en over zijn familie. Ondertussen zitten vier in het zwart geklede mannen en vrouwen rond een tafeltje in het midden van een vijver. Nu en dan praten ze, alleen, met zijn tweeën of met zijn allen. Wat ze zeggen, weet je als toeschouwer niet. In tegenstelling tot de verhalen van de boer, worden hun teksten niet vertaald.

Ik zag hierin een verschil tussen de communicatie van de intellectuelen in de stad en